

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 17466/16 (2011)
Дана 27.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судијског саветника Јелене Искић, као записничара, у извршењу одлуке Уставног суда број Уж-3710/2014 од 03.11.2016. године, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Споменка Голић, адвокат из Зрењанина, Пупинова бр. 6, ради поништаја решења МИНИСТАРСТВА ЕКОНОМИЈЕ И РЕГИОНАЛНОГ РАЗВОЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ (чији правни следбеник је Министарство привреде Републике Србије) број 300-117-00-01058/2010-08 од 26.05.2010. године, у предмету бесплатних акција, у нејавној седници већа одржаној дана 27.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије број 300-117-00-01058/2010-08 од 26.05.2010. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена на закључак Агенције за приватизацију број ПР 2805-и од 26.03.2010. године, као неоснована, којим је одбачена жалба тужиоца, поднета против Закључка Агенције за приватизацију број ПР 64096 од 21.10.2009. године, као неблагоприятна.

Закључком Агенције за приватизацију Републике Србије број ПР 64096 од 21.10.2009. године одбачена је пријава серијски број ... за упис у евиденцију запослених и бивших запослених, подносиоца А.А. из ..., ... бр. ..., као поднета од стране лица које је право на акције без накнаде остварило у складу са Законом о својинској трансформацији.

Тужбом поднетом Управном суду, дана 26.03.2011. године тужилац оспорава законитост оспореног решења због битних повреда управног поступка, неправилно и

погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је Агенција за приватизацију Републике Србије дана 21.10.2009. године под бројем ПР 64096 донела закључак којим је одбацила његову пријаву за упис у евиденцију запослених и бивших запослених, као поднету од стране лица које је право на акције без накнаде остварило у складу са Законом о својинској трансформацији. На наведено решење је тужилац уложио жалбу 03.11.2009. године коју је Агенција за приватизацију Републике Србије одбацила закључком број ПР 2805-и од 26.03.2010. године из разлога неблаговремености, али да се у истом решењу упустила у меритум и образложила да тужилац не испуњава услове за бесплатне акције из члана 25. став 1. тачка 4. Закона о праву на бесплатне акције. Истиче да је његова жалба благовремена, јер је тужилац примио Закључак Агенције дана 22.10.2009. године, а жалбу је упутио дана 03.11.2009. године што значи у року од 15 дана о чему прилаже рецелис поште ... у Зрењанину од 03.11.2009. године, а број пошиљке је Р ..., а Агенција тврди да је жалбу добила 05.03.2010. године. Истиче да је још једном подносио сву документацију коју је имао до тада у вези бесплатних акција без слања посебног поднеска о томе а по повратници од Агенције од 08.03.2010. године разумео је да је пошиљка примљена и то на рецелис поште ... у Зрењанину, са повратницом, од 05.03.2010. године, број пошиљке Р ..., масе 64 грама. Тужени је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану. Тужилац сматра да је изјављена жалба благовремена и предлаже да суд тужбу уважи и донесе пресуду у спору пуне јурисдикције, сходно члану 43. ЗУС-а и мериторно одлучи о праву тужиоца на упис Пријаве број ... у Евиденцију запослених и бивших запослених који имају права на бесплатне акције јавног предузећа НИС А. Д. које се води код Агенције за приватизацију Републике Србије.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Пресудом Управног суда III-1 У. 3511/11 од 10.01.2014. године одбијена је тужба тужиоца поднета ради поништаја оспореног решења од 26.05.2010. године.

Тужилац је против наведене пресуде Управног суда дана 24.04.2014. године поднео уставну жалбу Уставном суду. Уставни суд је одлуком број Уж-3710/2014 од 03.11.2016. године тачком 1. диспозитива усвојио уставну жалбу тужиоца и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељење у Новом Саду У. 3511/11 од 10.01.2014. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива поништена се пресуда Управног суда – Одељења у Новом Саду У. 3511/11 од 10.01.2014. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца поднетој против решења Министарства економије и регионалног развоја, број 300-117-00-01058/2010-08 од 26.05.2010. године. Тачком 3. диспозитива усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је у управном поступку који је вођен пред Агенцијом за приватизацију у предмету ПР број 64096 повређено право подносиоца уставне жалбе на суђење у разумном року, зајамчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 4. диспозитива утврђено је право подносиоцу уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете у износу од 300 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплатује на терет буџетских средстава – раздео Министарства правде, у року од четири месеца од дана достављања ове одлуке

Министарству. Тачком 5. диспозитива одбијен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне штете.

Уставни суд је у својој одлуци навео да је оспореним актом подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајамчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије јер оспорена пресуда не садржи уставноправно прихватљиве разлоге за оцену неблаговремености жалбе коју је подносилац уставне жалбе изјавио против закључка Агенције од 21.10.2009. године. Наводи да је Управни суд, оцењујући у оспореној пресуди наводе тужбе који се односе на потврду о пријему пошиљке, нашао да се из те потврде, која не садржи потпис пошиљаоца, не може утврдити о каквој пошиљци се ради и да је иста достављена ономе коме је упућена, као и да се из наведене потврде о пријему пошиљке не може утврдити да ли је пошиљка уручена примаоцу, већ се та чињеница утврђује из извештаја о уручењу, односно повратнице, те да Управни суд, није отклонио пропусте у поступању другостепеног органа по жалби подносиоца, нити се позвао на одредбе материјалног права из којих произлази да потврда о пријему пошиљке мора бити потписана и да у њој мора бити означено о каквој се пошиљци ради.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, Управног суда - Одељење у Новом Саду У. 3511/11 од 10.01.2014. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу и списе предмета, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно чл. 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. Гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни органи и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац 05.03.2010. године, поднео поштом препоручено, Министарству економије и регионалног развоја, преко Агенције за приватизацију, жалбу на закључак Агенције за приватизацију Републике Србије број ПР 64096 од 21.10.2009. године, којим је одбачена пријава за упис у евиденцију носилаца права на бесплатне акције на новчану накнаду коју грађани остварују у поступку приватизације, серијски број ... од 27.03.2008. године. Упутством о правом средству закључка број ПР 64096 од 21.10.2009. године, тужиоцу је предочено да је против наведеног акта дозвољена жалба министру надлежном за послове приватизације, преко Агенције за приватизацију, у року од 15 дана од дана достављања закључка. Закључак Агенције за приватизацију од 21.10.2009. године уручен је тужиоцу дана 22.10.2009. године од када тече рок за подношење жалбе. Првостепени орган је с обзиром да је закључак Агенције за приватизацију број ПР 64096 од 21.10.2009. године достављен тужиоцу 22.10.2009. године, а да је жалба поднета 05.03.2010. године, одбацио жалбу тужиоца као неблаговремену и одлучио као у диспозитиву закључка од 26.03.2010. године.

Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против наведеног закључка првостепеног органа, тужени је прихватајући наведене разлоге, оценио да је поступак који је претходио ожалбеном закључку правилно спроведен, да су утврђене све одлучне чињенице и да је закључак заснован на закону, а жалба неоснована, те је сагласно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења

Одредбом члана 15. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010) прописано је да ће се орган који води поступак старати да незнање и неукост странке и других учесника у поступку не буду на штету права која им по закону припадају. Одредбом члана 92. став 1. наведеног закона прописано је да је поднесак поднесен у року ако је пре него што рок истекне стигао органу коме је требало да буде предат, а ставом 2. истог члана кад је поднесак упућен поштом препоручено или телеграфски, односно телефаксом, дан предаје пошти, односно дан пријема телефакса сматра се као дан предаје органу коме је упућен.

По оцени Управног суда, образложење решења туженог органа се не може прихватити као ваљано. Тужени орган је одбио жалбу тужиоца налазећи да је иста неоснована а да при том није ценио наводе жалбе, нити доказе поднете уз жалбу. Ово због тога што је тужилац у жалби истакао да је жалбу против закључка Агенције од 21.10.2009. године поднео 03.11.2009. године, препорученом пошиљком и доставио потврду о пријему пошиљке број ... од 03.11.2009. године, упућену Агенцији. Тужени орган је само уопштено навео да жалба није основана. При том у образложењу свог решења тужени орган није навео наводе жалбе, већ је само навео да је жалба допуштена, благовремена и изјављена од стране овлашћеног лица. Тиме је по оцени суда тужени учинио повреду правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 39/97 и 31/019 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), којим је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају ценити сви наводи жалбе.

Тужени орган је дужан да те жалбене наводе цени и образложи, правилном применом материјалног права, имајући у виду да су исти од значаја за правилност и одлучивање туженог органа. Имајући у виду изнето, Управни суд је утврдио да се оспореним решењем тужени орган није изјаснио на наводе жалбе тужиоца због чега је оспорено решење туженог органа по оцени овог суда засновано на битној повреди правила поступка, прописаној одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој образложење решења садржи утврђено чињенично стање и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућује на решење какво је дато у диспозитиву, а у вези члана 235. став 2. истог закона, сагласно којој одредби у образложењу другостепеног решења морају се ценити сви наводи жалбе.

У поновном поступку потребно је отклонити наведене повреде правила поступка, оценити све наводе жалбе, односно проверити да ли се потврда о пријему пошиљке број ... од 03.11.2009. године, упућена Агенцији, односи на жалбу против закључка Агенције од 21.10.2009. године и донети ново на закону засновано решење, са јасним разлозима за донету одлуку.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, те није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан премедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ,
Дана 27.01.2017. године, III-3 У. 17466/16 (2011)**

**Записничар
Јелена Искић, с.р.**

**Председник већа – судија
Сузана Гудураш, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ